

Čís. 9724.

Tím, že nebylo zavčas žádáno o exekuci vyklizením (§ 575, třetí odstavec, c. ř. s.), pozbyly platnosti výpověď a po ní následovavší rozsudky a zůstalo vše při staré původní nájemní smlouvě.

(Rozh. ze dne 13. března 1930, Rv I 194/30.)

Co do předchozího děje poukazuje se na čís. sb. 9002. Po uplynutí šesti měsíců (po 30. červnu 1929) domáhala se žalobkyně na žalované znovu vyklizení místností. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: Vývodům žalující strany, že nájemní poměr ve smyslu §§ 1114 a 1115 obč. zák. byl mlčky na 6 měsíců obnoven, jest přisvědčiti, neboť podle § 1114 nastane obnova nájemní smlouvy i mlčky, nebyla-li vymíněna výpověď. Jelikož obnova nájemní smlouvy nastane na určitou dobu, není třeba dáti novou formelní výpověď a žalující strana může se ihned domáhati žalobou po uplynutí šesti měsíců vyklizení místností. Spisy okresního soudu jest zjištěno, že žalovaná strana požadavkům strany žalující v dopise ze dne 26. prosince 1927 nevyhověla. Jelikož námitky žalované strany proti výpovědi ze dne 26. prosince 1927 byly pravoplatně zamítnuty pro opožděnost, podle zákona nájemní smlouva obnovená byla obnovena jen na dobu šesti měsíců, kterážto doba včas podání žaloby již uplynula, jest povinna žalovaná strana najaté místnosti vykliditi a žalující straně odevzdati. Na další námitky žalované strany nelze, any měly býti uplatněny v námitkách, bráti zřetel. Jelikož nájemní poměr uplynul 30. červnem 1929 a od té doby žalovaná strana obývá místnosti neprávem, bylo žalobě podle ustanovení občanského práva a c. ř. s. o nájemním poměru a o řízení v nájemních věcech vyhověno. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nejvyšší soud vyslovil a odůvodnil obšírněji již ve svém rozhodnutí čís. 7829 sb. n. s. právní zásadu, podle níž tím, že nebylo zavčas žádáno o exekuci vyklizením (§ 575 třetí odstavec c. ř. s.), pozbyly platnosti výpověď a po ní následovavší rozsudky a zůstalo ve všem při staré, původní smlouvě nájemní. Dovolání k tomuto rozhodnutí nepřihlíží, nýbrž rozebírá právní otázky, které s věcí, o kterou tu jde, nemají nic společného. Valná část jeho vývodů pojednává o zániku a o obnovení nájemní smlouvy podle § 1114 obč. zák. Ten tu nedopadá, neboť se týká zániku smlouvy projitím smluvního času, nestane-li se obnovení opomenutím výpovědi, pokud se tkne žaloby o zpětvzetí najaté věci. Tu však jde o předčasné přerušeni nájemního poměru výpovědí danou právě k tomuto účelu za trvání smluvní doby nájemní, a o zánik vykonatelnosti a s ní i účinnosti výpovědi pro opominutí včasného exekučního

návrhu na vyklizení podle § 575 třetí odstavec c. ř. s. Pro názor, že v této souvislosti jest rozeznávati mezi účinností a vykonatelností výpovědi, není v zákoně podkladu, zejména jej nelze opřítí o předpis § 1114 obč. zák., jenž přiznává — ovšem v jiné souvislosti — účinnost i výpovědi nevykonatelné. Neprávem se dovolání pro svůj názor odvolává také na vývody Neumannova komentáře k § 575 c. ř. s., neboť i tam jest slova vykonatelnost zřejmě použito ve smyslu slova účinnost, nikoli, jak vykládá dovolání, v protikladu k němu. Stejně bez souvislosti s věcí jsou rozhodnutí, která dovolání cituje. To platí zejména o zdejší rozhodnutí, uveřejněném pod čís. 9002 sb. n. s. Jeho v dovolání úryvkem uvedená věta se týká poměru, jenž, jak v rozhodnutí naznačeno, neodpovídá sběhu věci, tvrzenému o souzeném případě žalobkyní. Platí to neméně o rozh. vídeňského Nejvyššího soudu ze dne 2. března 1915, č. j. Rv II 92/15, jež doličuje, že nelze znovu vypovědětí nájemní smlouvu, která byla již jednou vypověděna a tedy v době druhé výpovědi tu již nebyla. Platí to konečně i o rozhodnutí téhož soudu ze dne 6. července 1915, č. j. Rv II 408/15 (Gl. Ung. sb. čís. 7524 n. ř.), řešícím otázku, zda zaniká nájemní poměr neformální mimosoudní výpovědí, proti níž nebyly podány námitky. O vše to tu nejde. Jde tu jen o právní otázku, jaký má význam zmeškání lhůty, v § 575 třetí odstavec c. ř. s. stanovené k podání vyklizovacího návrhu, pro nájemní smlouvu soudní výpovědí přerušenou, a tuto bylo vyřešiti ve shodě s rozhodnutím čís. 7829, na něž bylo shora poukázáno.

Čís. 9725.

Domáhá-li se ohrožená strana k zajištění nároku na volné nakládání svým podílem na vkladu na společné vkladní knížce prozatímního opatření uložením vkladní knížky na soudě, není povolení prozatímního opatření na závadu, že i odpůrce ohrožené strany má nárok na podíl na vkladu.

(Rozh. ze dne 13. března 1930, R II 60/30.)

Návrh, by k zajištění nároku navrhovatelova na nakládání se společnou vkladní knížkou bylo povoleno prozatímní opatření nařízením odpůrkyni, by uložila vkladní knížku na soudě, soud první instance zamítl, rekursní soud povolil prozatímní opatření. Důvody: Nejde o zajištění peněžité pohledávky stěžovatele, nýbrž o zajištění jeho nároku na nakládání se společnou vkladní spořitelní knížkou a jest proto návrh na povolení prozatímního opatření uložením vkladní knížky na soudě posuzovati podle ustanovení §§ 381 a 382 čís. 1 ex. ř., nikoliv podle ustanovení § 379 ex. ř., jak mylně činí první soud. První soud zjišťuje podle trestního spisu, že stěžovatelova odpůrkyně doznala, že společnou vkladní knížku, znějící na oba manžele a vázanou heslem uschovala a že stěžovateli odpírá s ní nakládati, neshledává však toto počínání odpůrkyně za takové, by jím bylo zmařeno nebo ztíženo do-